

συζύγου της, ἡ νεαρά γυνὴ ἤκουεν ἀπλήστως τοῦ περιπαθοῦς καὶ συγκινητικοῦ ἐκείνου ποιήματος ὅπερ, ὅτε μὲν τῇ προὔξει μεγάλην ἐντύπωσιν ὡσεὶ Ἐλοΐζης ἐπιστολὴ ἀναδίδουσα ὑπέρμετρον ἔρωτα, ὅτε δὲ τὴν ἐτρόμαζεν ὡς αἱ τραγικαὶ τοῦ Ὁθέλλου μανίαι.

Ἐν τούτοις, εἰς τινα διακοπὴν, τὸ πλοῖον ἔσθη, ἡ δὲ συνομιλία διεκόπη. Ἡ νεαρά γυνὴ ἤκουσεν ἀκόμη τοὺς ἀποχαιρετισμοὺς τῶν δύο νέων καὶ ἐγερωθεῖσα εἶδεν ὅτι ἠσπάζοντο ἀλλήλους, ὡς εἰς τὴν προτεραίαν ἴσως μακροῦ χωρισμοῦ. Ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός τὸ ὑψηλὸν τοῦ ξένου ἀνάστημα ὅστις ἀφινε τὴν ἀκτὴν, καὶ ὅτε, δι' ἐσχάτην φορὰν ἐστράφη, ἀνεγνώρισεν, εἰς τὴν ὠχρὰν λάμπιν τοῦ φανοῦ τῆς πλατείας τοῦ λιμένος, τὸν Βαρῶνον Ἰωάννην... ὃν πλειστάκις εἶχε συναντήσει ἐν τῷ κόσμῳ καὶ οὔτινος ἐγνώριζε τὸ ἀτυχὲς μυθιστόρημα, χωρὶς νὰ εἰξεύρη ὅτι ἡ ἀπρόοπτος λύσις του εἶχε κλονίση μέχρι τῶν ριζῶν του τὸ νέον ἐκεῖνο δένδρον, τὸ πλήρες χυμοῦ καὶ οὔτινος οἱ εὐρωστοὶ κλάδοι ὑπισχοῦντο τὸσον ὠραῖον ἄνθισμα.

Βαθέως συγκινηθεῖσα ἐξ ὧσων ἤκουσεν, ἡ νεαρά γυνὴ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν της μ' ἐξημμένην τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ καρδίαν πλήρη οἴκτου καὶ συμπαθείας.

Μακρὰ αὖπνος νύξ τῇ ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν νὰ σώσῃ τὴν εὐγενῆ ἐκείνην ψυχὴν διὰ τοὺς σπουδαίους τῆς ζωῆς σκοπούς, καὶ νὰ τὴν κάμῃ εὐπρόσιτον εἰς τὴν πραγματικὴν ζωὴν — πρᾶγμα ἀδύνατον, ἐὰν τὸ δηλητήριον τοιαύτης ἀπάτης ἐλάμβανε καιρὸν νὰ τὴν παραλύσῃ.

Ναί, ἠθέλησε νὰ τὸν σώσῃ. Ἄλλὰ πῶς;... Φίλτατέ μου, ἡ νεαρά γυνὴ ἦτο ὁμοιοπαθῆς καὶ ἐνεθυμήθη τὸ ῥητόν της: *Similia similibus!* κατὰ τοῦ ἔρωτος, ὁ ἔρωτος!

Ἄλλὰ φυσικώτατα ἔπρεπε νὰ δώσῃ τὸ φάρμακον καθ' ὁμοιοπαθητικὰς δόσεις... Σᾶς τὸ παρουσίασεν ὑπὸ τὸ σχῆμα «ιδανικοῦ ἔρωτος» εἰς μικρὰ θαυμάσια καταπότια, τὰ ὅποια — τί ἄνθρωπος εἶσθε! — οὐδέποτε θὰ ἠθέλατε νὰ πιστεύσητε, πρὸ πάντων ἐὰν ἐζήτουν τὴν γνώμην σας.

Εὐτυχῶς ὁ τρόπος τῆς θεραπείας ἐπέτυχε καὶ δὲν ἔχετε πλέον ἀνάγκην φαρμάκου. Ἄλλως τε θὰ χάσῃ τὰς δυνάμεις του ὅταν μάθητε: ὅτι ὁ αὐθάδης ἰατρός σας εἶν' εὐτυχῆς σύζυγος, ἦτις, ἀπὸ τῆς εὐλογημένης ἐστίας αὐτῆς, οἶον προτρέπει νὰ ὠφεληθῆτε ἐκ τῶν σκληρῶν τῶν ἀπατῶν σας μαθημάτων, νὰ δυσπιστήτε ἀπὸ τὰς παραφορὰς τῆς καρδίας, διότι ὁ γνήσιος ἔρωτος δὲν εἶναι οὔτε καθαρῶς ὑλικός, οὔτε ιδανικός ἐξ ὀλοκλήρου, ἀλλὰ ἡ ἔνωσις δύο εἰς ἓν μόνον καὶ ἅγιον αἶσθημα, οὔτινος ἡ ὑπερτάτη κορωνὶς εἶναι τὸ Τέκνον!

Παραιτήσατε λοιπὸν τὴν ἐρωμένην καὶ τὸ ἰδανικόν, προσπαθήσατε νὰ εὐρητὴ εὐγενῆ καὶ ἀφοσιωμένην σύντροφον—καὶ λησμονήσατε τὴν μηδέποτε ὑπάρξασαν Σαβίνην!

*Ἐν Ἀθήναις, Φεβρουάριος 1884.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.

Ἡ ΓΥΦΤΙΣΣΑ

(Ἐκ τοῦ λευκώματος τοῦ φίλου Π. Ρ.)

»Ἐλα γιὰ 'πέ μου, γύφτισσα, ἐδῶ ποῦμαι στὰ ξένα.
»ποιὰ τύχη, ποῖο μελλάμενο νὰ καρτερῇ καὶ 'μένα;
»πέ μου νὰ ζήσῃ τὸ παιδί, πῶχεις 'σ τὴν ἀγκαλιά σου
»φανέρωσέ μου ξάστερα τὰ λόγια τῆς καρδίας σου.

»πᾶρε, πλερώσου γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ἀκόμα,
»θέλω ν' ἀκούσω κάτι τι κι' ἀπ' τὸ δικό σου στόμα,
»ποιὸς ξέρει μὴ τὰ λόγια σου παρηγοριά μ' ἀφήσουν
»καὶ τὰ πολλὰ μου βάσανα μὲ γλύκα τὰ ραντίσουν.

Καὶ 'κείνη 'σάν ἀπώθισε 'σ τὸ χῶμα τὸ παιδί της δράζει μὲ μιᾶς τὸ χέρι μου, μ' ὅλη τὴ δύναμί της, κρατεῖ σφιχτὰ τὰ δάχτυλα, θωρεῖ τὴν ἀπαλάμη, μὲ τρόπο τὴν ἐκύτταζα μὴ θάμμα θὲ νὰ κάμῃ, καὶ τοῦ χεριοῦ μου ἡ χαρακίαις γενοῦν τρανὰ σημεῖα καὶ φανερώσουν τῆς ζωῆς ταῖς πράξεις μία—μία.

Μὲ μιᾶς μοῦ ρίχτει μία ματιὰ κι' ἀρχίνησε νὰ λέῃ, πῶς μέσ' τὰ νιάτα ἡ τύχη μου ἀπελπισμένη κλαίει, καὶ πῶς ἐπέρασα ζωὴ μὲ βάσανα, μὲ πόνους, ποῦ θέρισαν κάθε καλὸ, μέσ' τὰς ξανθοῦς μου χρόνους, καὶ πῶς τὸ μνημα π' ἀνοῖξα τόρα στερνὰ 'σ τὸ χῶμα χάσκει μέσα 'σ τὰ σπλάγχνα μου καὶ μὲ δαγκᾶ ἀκόμα.

Φύγε! τῆς εἶπα, ἡ γείτονα σουπε τὴ συμφορὰ μου, σῶπα, κακὴ γερόντισσα, καὶ κρύψ' ἀπὸ 'μπροστά μου 'πέ μου 'σάν ξέρεις τί πονῶ, πέμου τί συλλογιόυμαι, ἀφέσ' τὰ χρόνια πῶφυγαν γιὰ 'κεῖα ποῦ καρτεροῦμε ἐμὲ μοῦ καίγετ' ἡ καρδιά καὶ θέλω πεῖα νὰ μάθω τ' ἔχω νὰ γένω 'δῶ κ' ἐμπρός, καὶ τί ἔχω νὰ πάθω.

Κ' ἐκείνη 'σάν καὶ ν' ἀνοῖξε τὰ μυστικά μου στήθεια, κ' ἐδιάβασε τὰ σπλάγχνα μου καὶ μοῦπε τὴν ἀλήθεια, πῶς ἔχω πόνον 'σ τὴν καρδιά, γιὰ μιὰ μαυρομματούσα πῶχει τὰ χεῖλη κόκκινα καὶ τὰ μαλλιά της ροῦσα.

Μοῦπε πῶς ἂν δὲ μ' ἀγαπᾶ, μ' ἐμένα θὲ νὰ ζήσῃ, πῶς θὲ νὰ γένῃ ταῖρι μευ καὶ θὰ καλοκαρδίση, καὶ πῶς θὲ νάρτη καὶ στιγμὴ νὰ φορεθῇ 'σ τὰ μαῦρα, 'σάν θὰ τῆς κάψῃ τὴν καρδιά, σκληρὴ φωτιά καὶ λαύρα, καὶ πῶς ἀκόμα βάσανα πολλὰ θὲ νὰ περάσω· μὰ δὲ μὲ μέλει! ἄς τὰ περνῶ, 'σάν σένα δὲ θὰ χάσω κι' ἀκόμα πεῖα ἂν μέλλεται νὰ σακοθανατήσω, ἀρκεῖ μέσ' τὴν ἀγκάλῃ σου τὰ νιάτα μου νὰ σβύσω, καὶ νὰ θωρῇ 'σάν ὄνειρο μισόσβυστο τὸ μάτι, τὸν ἄγγελον π' ἀγάπησα δειλὰ νὰ μὲ φυλάττη.

Φύγε καὶ πάλαι, γύφτισσα, τῆς εἶπα καὶ μὲ φτάνει 'σάν μιὰ φορὰ ἡ ἀγάπη μου τὸ πόνον μου θὰ 'γιάνη.

*Ἐν Ἀθήναις, 1 8|εβρίου 1884.

ΝΙΚΟΛ. ΙΩ. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ ΚΡΑΟΥΣ

Ἡ ἐξοχωτέρα ἀοιδὸς τῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων, ἡ λαμπροτέρα διερμηνεύτρια τῆς μεγαλοφυΐας τῶν διασημοτέρων μελοποιῶν, ἐν ὄνομα ἐν τέλει, ὅπερ θὰ διαμείνῃ ἐς αἰεὶ ἠνωμένον πρὸς τοὺς περιφανεστέρους θριάμβους τοῦ Μελοδράματος, εἶνε καὶ ἡ **Γαβριέλλα Κράους**.

Καὶ ἐπειδὴ ἐν Γαλλίᾳ ἀνεδείχθη, εἰς τὴν Γαλλίαν μὲν βεβαίως θὰ ὀφείλῃ τὴν φήμην της, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν **Γαβριέλλαν Κράους** ἀναντιρρήτως θὰ ὀφείλῃ τὸ Γαλλικὸν Μελοδράμα μέρος τῆς δόξης του.

Ἡ **Γαβριέλλα Κράους** ἐγεννήθη ἐν Βιέννῃ τῇ 24 μαρτίου 1842. Εὐθὺς δ' ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας διετρανώθη ἐν αὐτῇ ἡ πρὸς τὴν μουσικὴν κλίσις της. Ἐξάετης ἐγίνωσκε νὰ ᾄδῃ, καὶ νὰ ᾄδῃ οὕτως, ὥστε νὰ ἐκπλήσῃ τοὺς ἀκούοντας αὐτήν. Τὸ δὲ μᾶλλον ἄξιον